

Х. Н.

Царьтъ на пустинята

Суша, безплодна е Африканската пустиня. Слънцето току-що изгрѣва. Всичко наоколо е потъмнѣло въ дрѣмка. Тишина царува въ въздуха. Отъ една скалиста височина бавно, съ важни крачки, слиза двойка — лъвъ и неговата другарка.

Лъвицата спира първа. Прилепва глава до земята и глухо изрѣмжава. Спира се и лъвътъ и прави сжщото. Гласовѣтъ имъ се сливатъ. Рѣмженето става все по-силно; това вече не е рѣмжене, не. Отначало гласътъ на лъвоветѣ звучи като глухи трѣсъци на далеченъ грѣмъ. Все по-силни ставатъ тѣ: звуковетѣ растатъ, засилватъ се, цѣлиятъ въздухъ се напълва съ тѣхъ, като че ли земята трепери отъ тѣхъ, като че ли гърдитѣ на лъвоветѣ, ето на, ще се пукнатъ отъ този ревъ.

Могщиятъ ревъ на лъва събужда всичко живо наоколо; всичко, отъ малко до голѣмо, се сгушва и трепери отъ ужасъ въ своитѣ дупки и леговища. „Грѣмъ грѣми“ — казватъ арабитѣ, когато чуятъ този ревъ. Лъвътъ и другарката му даватъ своя утриненъ концертъ, като поздравяватъ слънцето. Цѣла нощъ тази двойка